

Már nem izgat...

Már nem izgat a sok idomtalan ház,
mely belep mindent: korcs betoncsoda,
s hogy kivágva hevernek a legszebb fák,
s legelőik helyén bogáncs, laboda.
Szemembe már kendermagos köd vattáz
el embert, tájat: indulok tova
a nád felé; bóbitájuk ingatják
a nádbugák — már nem tudom, hova
vezet a keskeny palló, mire lépek,
s fölrezzennek iromba madarak,
s a bürrü egyre keskenyebb, merészebb,
s a lábam alól végül elmarad.
Lépek tovább — meglátom apám arcát
a vízen, s ellep az alaktalanság.

ZALÁN TIBOR

Szitakötő-temetés

?Mely Időben méretkezik a lélek?
Az est puhán leereszti szárnyát
kék tüzek között verdesnek a tornyok
s a végtelenbe részegített horizontra
ejtik
haranguk dermedt érceit
hangok kristályá
kihült már
Holdvizek partjainál
SIRATLAK SZITAKÖTŐ
kicsi Asszony
hajam vetése kiszökik a télbe
Fény vett magához
megértem
Fényarany fonálon ereszkedsz
alá
a semmi Dániel-nyugalmú
vermeibe

Fénykék szemfedőd
áttetsző egekre szelíd haraggal csapódik
Élőket temet csak a halál
Kit a fény
ÍGY
emel magához
romlatlanul ragyog fenn az Időben

!SIRATLAK
Hiába szólítanálak
a holdvizek partjairól
kisuhansz
a hangok záruló részén
remegő szárnyal
oly testtelenül miként az angyalok
s olyan lebegőn
Leszel megint fény
mi voltál
teremtésünk előtt az alaktalan
anyag fölött
Majd ott ragyogsz hová már nem
követhet az elme
SZITAKÖTŐ!
Magányom köt le a földhöz
a véges dolgok enyémei
De észrevétlenül
a versek erőterébe sodorlak
hogy légy a létezésem
Hiába
ereszkedsz fényarany fonálon
alá
a semmi Dániel-nyugalmú
vermeibe
s a fénykék szemfedő
hiába csapódik
szelíd haraggal az áttetsző egekre
élőket temet csak a halál
kit a fény
így
emelt magához
romlatlanul ragyogsz fenn az Időben

KICSI ASSZONY